

هشدار درباره انشعاب

گفتاری از محسن آرمین
در نقد روزنه‌گشایی و مواجهه آن با جبهه اصلاحات

گزارش نمایشگاه ۲۰۳

تایید صلاحیت ۱۵ هزار نامزد

اظهارات رئیس ستاد انتخابات کشور
و مهمانان دیروز عرفه هم‌میهن

نقاشی هایم از سر بی‌دردی نیست

گفت‌وگو با سیدعلی میرفتاح
به مناسبت دومین نمایشگاه انفرادی نقاشی‌هایش

اختلافات خانوادگی

بررسی صف‌بندی‌های داخلی اصولگرایان در آستانه انتخابات مجلس

گفتار
مدیران
۱۰-۱۱

تجربه‌های سرکوب اقتصادی

گفت‌وگو با
محمدصادق مفتاح
و عباس تابش
معاونان پیشین
وزیر صمت درباره
سیاست‌های دستوری

اما شرایط جامعه با روی کارآمدن مجلس یازدهم بهبود نیافت و گره‌ای از مشکلات مردم باز نشد. حالا در بزنگاه انتخابات دوازدهمین دوره مجلس بار دیگر مقامات دست به دامان مردمی شده‌اند که صدایشان حتی در اعتراضات سال گذشته نیز شنیده نشد. مسئولان و برخی از جریان‌های سیاسی مصرانه بر لزوم شرکت گسترده مردم در انتخابات تأکید می‌کنند. احمد وحیدی، وزیر کشور عنوان کرده است که «حضور در این رویداد سیاسی، جهاد است» او در اظهار نظر دیگری تأکید کرده که «تلاش‌های دشمنان برای دور ساختن مردم از صندوق‌های رأی ناموفق خواهد بود و با حضور رأی‌اولی‌ها که سه‌صوم‌میلیون نفر هستند، انتخابات پرشوری خواهیم داشت.» هم‌میهن در گزارش امروز خود از ۷ تن از شهروندان درباره شرکت در انتخابات نظر خواسته است و تحلیل‌های تقی آزادارمکی، استاد جامعه‌شناسی دانشگاه تهران، محمدصادق تفره کار وکیل دادگستری و محمدجواد روح‌روزمه‌نگار و تحلیلگر سیاسی را منعکس کرده است.

نظرخواهی تلفنی از شهروندان و ارزیابی کنشگران درباره فضای اجتماعی

سکوت جامعه ۱۰ روز مانده به انتخابات

تنور انتخابات ۱۱ اسفندماه چندان گرم نیست. نظرسنجی صداسیمیا که اوایل بهمن‌ماه انجام شد، گواه این مدعی است. نتایج این نظرسنجی نشان می‌دهد، ۵۲ درصد شرکت‌کنندگان از زمان برگزاری انتخابات اطلاع ندارند؛ آمار دیگری از روزنامه‌های اصولگرا شد، وقتی که نوشت: «اطلاع از زمان انتخابات، گزاره‌ای است که از میزان درگیر شدن مردم با موضوع انتخابات خبر می‌دهد.» انطور که پیش‌بینی می‌شود، مشارکت مردم در انتخابات دوازدهمین دوره مجلس، از دوره قبل هم کمتر خواهد بود. این در حالی است که بنا بر اعلام عبدالرضا حمانی‌فصلی، وزیر وقت کشور میانگین مشارکت در یازدهمین دوره انتخابات مجلس که در سال ۹۸ انجام شد، ۴۲/۵۷ درصد بود. آن‌زمان برخی رسانه‌ها عنوان کردند که انتخابات مجلس یازدهم رکورددار کمترین میزان مشارکت مردم بوده است. کارشناسان این مشارکت‌کردن را اعتراض مردم و یک رای خاموش یا محتوای «نه به‌شرایط موجود» توصیف کرده بودند. با وجود این سکوت اعتراضی

شادی مکی
خبرنگار گروه جامعه

برخورد پلیسی با مهاجرت نخبگان؟

سرمقاله
تفاوت دو رویکرد

به نظر می‌رسد که باید در توصیه‌های سیاستی و انعکاس مطالب در روزنامه خود تجدینظر کنیم و مثلاً برای انتشار خبر و هشدار درباره مهاجرت نخبگان و نیروهای متخصص، بنویسیم که مهاجرت معکوس به داخل در حال انجام است و چه‌بسا تعداد متخصصان بیش از نیازهای کشور است و بهتر است که آنها را صادر کنیم. چرا؟ به این علت که دو هفته پیش گزارشی نوشتیم از نشست سه‌تن از وزرای دولت قبل درباره ابعاد و شرایط نگران‌کننده مهاجرت نخبگان کشور که گزارش مفصلی بود از یک پژوهش و سپس اظهار نظر سه‌تن از وزرای شناخته‌شده و مرتبط با موضوع در دولت آقای روحانی در خصوص این پژوهش و عمل مهاجرت متخصصان و نخبگان از کشور. پیرو این گزارش، نامه‌ای از سوی رئیس محترم دفتر رئیس‌جمهوری برای روزنامه ارسال شد که این گزارش را جهت پیگیری به معاون محترم علمی، فناوری و اقتصاد دانش‌بنیان ریاست‌جمهوری ارجاع داده‌اند. تا اینجا امیدبخش بود، زیرا نشان از واکنشی مناسب برای مواجهه با یک مسئله مهم جامعه و کشور بود. گرچه مسئله مهاجرت از کشور ربط مستقیمی با معاونت علمی و فناوری ندارد، چرا که مهاجرت یک امر چندوجهی و در درجه اول اجتماعی، سیاسی و اقتصادی است. ولی دیروز خبر اقدام یا واکنش مهمی از سوی مقامات مرتبط با موضوع منتشر شد. اول اینکه قائم‌مقام بنیاد ملی نخبگان اعلام کرد که با پلیس گذرنامه و مهاجرت توافق شده که یک نمایندگی در دفتر بنیاد ملی نخبگان داشته باشد تا اطلاعات مربوط به ورود و خروج نخبگان و افراد مدنظر را به صورت آنلاین و کمتر از یک ساعت در اختیار بنیاد قرار دهد. همچنین با پلیس توافق کرده‌اند که با دفاتر مهاجرتی جهت جلوگیری از مهاجرت سازمان‌یافته برخورد شود. این نحوه برخورد پلیسی و سخت‌افزاری با مسائل جامعه نسبتاً هیچ مسئله‌ای را حل نمی‌کند که تشدید می‌نماید. اگر در گذشته مهاجرت در این ابعاد نبوده، به این علت نیست که با چنین دفاتری مقابله می‌کردند بلکه ناشی از این بود که افراد زیادی انگیزه‌ای برای مهاجرت از میهن نداشته‌اند. بستن و سخت کردن راه مهاجرت، راه حل این مسئله نیست، بلکه نادیده گرفتن و پنهان کردن آن است. کسی که نتواند مهاجرت کند، حتماً دلایلی دارد که باید به حل آنها پرداخت. خودکشی‌های تعداد زیادی از دستیاران پزشکی نتیجه این وضعیت است. خوب اگر نتواند مهاجرت کند و اقدام به خودکشی نماید، مسئله حل می‌شود؟ یا اگر حرفه پزشکی را ترک کند، موضوع حل خواهد شد؟ ایراد جدی در نحوه مواجهه دولت‌مردان جدید با هر مسئله‌ای تقریباً از همین نوع منع و جلوگیری و سلبی است. این سیاست‌هایی اثر و پرهزینه و کج‌دوام است. مثل نحوه مقابله با پوشش زنان، اگر این رویکرد پاسخ می‌داد که تا حالا همه مشکلات کشور حل شده بود. توصیه به دولت محترم این است که به جای رویکردهای سلبی و نفی و قهرآمیز، از رویکرد ایجابی و سازنده و مبتنی بر ارائه افراد و رضایت آنان استفاده نماید.

این نولان بی‌رقیب اوپنهایمر جوایز جشنواره آکادمی فیلم بریتانیا را درو کرد

سینمای
جهان
۱۶

نولان در بفتا هم جایزه‌ها را درو کرد؛ البته انتظار می‌رفت. نولان کارگردان کاربلدی است. سینما را می‌شناسد، خوب هم می‌شناسد. تکنولوژی هم بلد است. از تکنولوژی هم عالی استفاده می‌کند. در چند فیلم اخیر جنان از کاربلدی خودش و تکنولوژی استفاده کرد که همه را مسحور خود کند. تقریباً موفق شد. لاقال گیشه و مخاطب را به دست آورد. این‌ها از او فیلمساز ساخت که هم اعتبار میان منتقدان دارد، هم اقبال عامه و هم گیشه تضمینی. حالا نوبت ساخت اوپنهایمر شد؛ سیاسی‌ترین فیلم نولان که سراغ یکی از جنجالی‌ترین شخصیت‌های قرن رفته است؛ پدر بمب اتمی. گویی ماموریتی سخت به او سپرده شد. همه اعتبار و کاربلدی نولان به وسط بیاید تا غبار از چهره یکی از بزرگترین قاتلان قرن بزداید و به میانجی تاریخ بزرگ بر تاریخ کوتاه آمریکا راپاک کند. حتی وری آن، گویی ساخت بمب اتم یک ضرورت بوده برای نجات جهان. کار نولان در واقع تکمیل‌کننده روایت‌های آمریکایی از جنگ سرد است. مکمل اثری همچون «چرنوبیل» که سوی دیگر داستان بمب اتم را نشان می‌داد. اما آن سو چرنوبیل فاجعه است و روایت هالیوودی تمرکز بر مردمی می‌کند که قربانی می‌شوند. این طرف اما نولان در نقش وکیل مدافع سلطان حاضر می‌شود که نه فقط مخاطب را با هیجان ساخت بمب اتم همراه و همدل کند که حتی گاهی او را قربانی مظلومی هم بیندازیم. در این میان بیشترین همدلی نولان با اولین قربانیان دست‌پخت پدر بمب اتمی این است که او پس از بمباران هیروشیما و ناگازاکی هرازگاهی، البته نه خیلی زیاد، چهره قربانیان را به خاطر می‌آورد و دچار حمله عصبی می‌شود. نهایت دراماتیکه کردن کشته شدن ۲۱۰ هزار نفر در اولین آزمایش واقعی اوپنهایمر به افکت‌های هیستریک ختم می‌شود. با همه اینها اوپنهایمر کار خودش را می‌کند. به لحاظ سینمایی بی‌ایراد نیست، ولی نه چنان که پیامی را که قرار است برای مخاطب داشته باشد بی‌اثر شود. حالا بعد از اقبال عام از روایت آمریکایی نولان نوبت گرفتن جایزه‌هایش شده است. بفتای انگلیسی حتماً به نولان جایزه می‌داد، جایزه‌های بزرگتری هم در راه است. روایت آمریکایی از بمب اتمی و داستان‌هایش هم همچنان ادامه دارد. آنجا که نولان بعد از دریافت جایزه بفتا از روند کاهش سلاح‌های هسته‌ای و امیدواری به آینده جهان می‌گوید شاید بعد از دیدن فیلمی که می‌خواهد ما را با پدر بمب اتمی همدل کند، این حرف‌ها عجیب به نظر برسد اما در واقع ادامه همان روایت است که فقط ما بسازیم، فقط ما بکشیم چون که ما برای خیر عموم می‌کشیم، و نه مثل دیگران از سر وحشی‌گری.

علی ورامینی
دبیر گروه فرهنگ

موسم جوایز روایت آمریکایی